
tilki
Kitap

roman

lodosla güneş buluşunca erbil karakoç

ISBN 978-605-5045-98-2
1.Basım, İstanbul, Ağustos 2016
Genel Seri:121 Roman Serisi:13

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Veysel Oğuz
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

lodosla güneş buluşunca

erbil karakoç

On Ekim Ankara katliamında

hayatını kaybedenlere…

Bana Bir

Şiir oku; herhangi bir şairin

herhangi mısralarından, külliyatı fark etmez

ben kavgayı da ekmeği de senin sesinde

bulacağım!

Boynumdaki

Güvercin gerdanını, gökteki bulutu söküp atacağım!

Eski livas giymiş

yarasını gizleyen derviş gibi yürüyeceğim…

Erbil Karakoç
Mayıs 2016

Gecede her zamankinden farklı olarak yoğun bir sis bulutu vardı… Ay gece karanlığında bulutların arkasında bir görünüyor bir kayboluyor uzaktan köpek ulumaları ve sarhoşların sesi, acı, acı esen rüzgarla geliyor hangisi hayvan sesi hangisi insan sesi ayırt edilemeyecek şekilde iğrenç uğultular birbirlerine karışıyordu… Köy kahvesinde yaşlı erkekler ve genç oğlanlar ayrı ayrı masalarda oturmuş kimileri kağıt oynuyor, kimileri de memleket meseleleri yanı sıra çeltek tarlalarındaki hasadın bereketinden, pirincin kilo fiyatından ve askerlik anılarından bahsediyorlar ileride kuracakları güzel hayatın yolu yordamı hakkında birbirlerine öğütler veriyorlardı… En çok da leyleklerin göç zamanını ve öncesini hararetle tartışıyorlardı.'

İçlerinden en yaşlı ve üç evlilik yapmış olanı!

'Üç karısı da yaşayanı…'

- Nisanda gelen leylekler eski yuvalarını Mayıs ayında onarırlar, yumurtlamadan önce yuvayı düzeltirler nisan sonu gibi yumurtlarlar…Dedi.

Orta yaşlı Necmi girdi söze.

' Çıkar' dedi…Nisanda yumurtadan çıkarlar… Temmuz…İlk uçuş denemelerinin yapıldığı aydır… Köyün en borçlu adamıydı Necmi. Ötekiler Necmi'ye hak verdiler. Çaylarından birer yudum aldılar… Haziranda. Yuvanın içinde zıplayan, kanat çırpan yavrular iyice büyüdüğü için yuvaya sığmayan leylek ailesinin büyükleri yakındaki ağaçlarda uyumaya başlarlar… Dedi. Kahveci Bekir… Tüm köylü kahveci Bekir'e dalacak it gibi baktılar…Sevmezdi köylü Bekir'i… Bir nedeni yoktu! Köyün çok bilmişi aldı sözü; Ağustos geldiğinde yavru leylekleri yere düşerken, yuvaya konmaya çalışırken, direğe çarparken göreceğiz… Kimse cevap vermedi adam konuşmasını uzatmasın diye… Bir başladın mı konuşmaya bir daha susmazdı! Eylül de. Sonbahar gelince, anne-baba ve yavru leylekler güneye göç ederler… Birlikte havada önce yükselir, sonra güneye doğru süzülmeye başlarlar… Güneye doğru yolculukları yaklaşık dört hafta

sürermiş… Dedi Rüstem çavuş köyde tek traktörü olan kişiydi… Ekim ayı, leyleklerin göç edebilmeleri için değerlendirecekleri son fırsatları sunar. Bizler, sonbahar yağmurlarında ıslanmaya başlarken, onların çoktan güneşli ve sıcak ülkelere doğru yola çıkmış olmaları gerekir… Köyün anarşisti idi. Leylekler üzerinde son konuşan adam! Hep böyle düzgün konuşurdu, öğretmenlikten atılmıştı kimseye değmez bulaşmazdı. Ama köylü yine de uzak dururdu bu adamdan. Allah vermesin sıkı fıkı olunmazdı böyleleri ile. Devlet duyar muyar… Yerin kulağı vardı!

-Bu sene leylekler göç etmediler .

-Leylekler ne kadar geç göçerse köyde o kadar bereket ve bolluk olur diyordu bir ötekisi... Köyün ve köylünün üzerinde ki kötü havanın dağılması için yaptıkları leyleklerin göçü sohbeti bile içlerindeki korku ve hüznü bastırmalarına yeterli değildi…! Nede olsa köylerinde genç bir kadın doğum yaparken ciddi kan kaybetmiş ve köyün tüm kadın ve kızları şimdi on günlük hastanın başında iyileşmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Çocuğun doğumu çok zor gerçekleşmiş annesinin rahminden çıkmakta inat eden çocuğu, ebe son bir kez dışarı çektikten hemen sonra heyecanla bacaklarından tutup kafa aşağı sarkıtmıştı… Nihayet zorlu doğum gerçekleşti. Fakat kadın henüz kendine gelememişti. Üstelik talihsiz kadın daha beş aylık hamile iken kocasını Traktör kazasında kaybetmişti…Hasta kadın tüm gücünü toparlayarak yatmış olduğu hasta yatağından doğruldu, bembeyaz olmuş yüzü ve darmadağın saçları ile siyah iri gözlerinden akan yaşlar eşliğinde etrafındakilere bakarak, çocuğunu son kez de olsa görmek istediğini kısık ve yalvaran bir ses tonu ile odadaki beyaz tülbentli yaşlı kadınlardan son kez rica etti.Beyaz tülbentli kadınların en yaşlılarından olan ve çocuk doğarken adeta kendini Tanrı tarafından özel olarak görevlendirildiğini düşünen ebe kadın, diğer odada bekleyen genç kızlardan bir kaçının ismini yüksek sesle söyledi… İsimleri sayılanlar arasında en meraklıları en

hızlı şekilde davranarak hasta kadının odasına girdi…

-Buyur ebem dedi.

Yaşlı kadın odaya giren kızın yüzüne hiç bakmadan ve içeriye girenin kim olduğunu umursamadan çocuğu getirmesini istedi. Meraklı kız odaya girdiği hızda fakat daha çevik hareketler ile birkaç dakika içerisinde kucağında on günlük erkek çocuğu ile odaya ikinci girişini yaptı. Bu hareketiyle diğer odada bekleyen kızlara üstünlük sağladığını ve daha şimdiden yaşlı kadınların statüsüne yükseldiğini sanıyordu. Şimdiden diğer odada boş, boş bekleyen kızları kıskandırdığını hissediyordu. Kolları arasında sımsıkı tuttuğu çocuk uyumuştu. İçeridekilerin yüzlerine bakmadan ahlara, vahlara ve de yavrucuk gibi söylenme ve sızlanmalara aldırış etmeden çocuğu hasta kadının kucağına verdi. Hasta ve loğusalı kadın çocuğunu kucağına alıp derin bir nefes alıp verdikten sonra çocuğun boynunu kokladı, yanaklarını ellerini defalarca öptü, öptü… Son kez ağladı ve çocuğu yavaşça kucağından yatağının boş yerine bırakıp gözlerini kapadı. Bir müddet sonra evden kadın ve kızların feryatları yükseldi.Yaşlı kadınların ve kızların bağrış çağırışları üzerine köyün meydanında oturan erkeklerde kara haberi almış oldular.

Ay bulutların içinde tamamen kayboldu. Hava iyiden iyiye soğumuş, sarhoşların sesi ve köpek ulumaları kesilmiş yerini ölüm sessizliğine bırakmıştı. Ertesi gün için cenaze hazırlıkları geceden başlayacaktı… Aylardan Eylül günlerden pazar…Televizyon haberlerinde üçer saniyelik aralarla 'sıralı ölümlerin' değil parasız ve zorunlu genç ölümlerin isimleri okunuyor! Ateş düştüğü yeri anaların yüreğini yakıyordu… Politikacılar vaatleri ve intikam yeminlerinden sonra pahalı siyah arabaları ile halkın içinden uzaklaşıp kendi sırça saraylarına çekiliyor, televizyonlarda haberler bitiyor yerini aşk dizileri alıyordu… Sabah gün ağardığında köyün tüm leylekleri göç etmişlerdi... Meyvesi toplanmış elma ağaçlarının üzerine kırağı düşmüş ve tüm elma ağaçları bembeyaza bürünmüşlerdi.

1

Parça, parça hayatların nerede
ve nasıl kesişeceğini
kimse bilemez! Her 'parça' kendisini
tamamlayanı/ tanımlayanı bulacaktır!

Köyün 'talihli' erkek çocukları gibi Çetin Ayazın da köyden ilk kez ayrılacağı vakit gelmişti… Köylünün 'mektep çağı' dediği on iki yaşına gelen tüm köy çocukları gibi Çetin Ayazın da anlam veremediği mutluluk ile korku arasındaki duygu bütün vücudunu sarmıştı… Köyde kimsenin nedenini bilmediği kurallardan birincisiydi`; çocuğunu on iki yaşında mektebe kaydetmek. İkinci kural ise köyden 'yatılı mektebe' sadece erkek çocuklar gidebilirdi. Üçüncü kural olarak köyden kasabaya yatılı mektebe giden erkek çocukları okuma yazmayı öğrendikten sonra kız kardeşi olanlar öğrendiklerini, kız kardeşlerine öğretmekle mükelleftiler… Kız çocukları için okuma yazmayı öğrenmeleri yeterliydi. Tarla tapu devir işlemleri ile kimi devlet işleri için gerekli oluyordu! Özellikle mahkeme işlerinde! Bazı hakimler okuma yazma bilmeyen kızın ailesine sert çıkıyorlar davayı aleyhlerine verebiliyorlardı. Böyle düşünüyordu köylü…Birde nikah imzası atarken lazımdı… Okuma yazmayı bilmeleri kafiydi… Kim kurmuştu böylesi bir düzeni? Kim vermişti böyle bir aklı! Kimsenin ne bildiği vardı ne de sorduğu! 'Kurulu düzenin' köylü tarafından kabul görmesinin en makbul nedeni ise kız çocuklarını yatılı okula gönderdikleri zaman çıkan asılsız dedikoduların önüne geçilmesinin yanı sıra , kız çocukları için yapılacak gereksiz masraflardan aileleri de kurtarıyor oluşuydu… Keza kız çocuğu okusa, okusa on beş yaşına kadar okuya bilirdi. Zaten on beşinden sonra köylük yerde kız çocuğu için en uygun olanı koca bulup evlenmesiydi… Makbul olanı böylesiydi! Erkek çocuklarının ise bir meslek edine bilecekleri kadar mektep hayatlarının olması uygundu… Çok okumak düzeni bozardı… Mesleklerini ellerine alır almaz işe girmeleri en hayırlı

olanıydı… Meslekler arasında başta tarla tapandan anlamak olmakla birlikte kaynakçı, inşaat ustası, su tesisatçısı gibi unvanları da varsa evladın en hayırlısıydılar..! Tarla tapan sahibi olmayan köylülerin çocuklarının ise çalışacakları işte ücretin önemi veyahut çalışma şartlarının ağırlığı söz konusu dahi edilemezdi… Önemli olan bir ekmek kapısında işe başlamak evlenmek çoluk, çocuğa karışmaktı… Kurulu düzen köylüler tarafından memnuniyet ile sürdürülüyordu…

Çetin Ayazın talihsizliği ise yatılı mektebe gideceği sene köyde hiçbir erkek çağdaşının mektep çağında olmadığı gibi daha önce köyden kasabaya okumaya giden erkek öğrencilerden kiminin bir üst okul için vilayete, kimi çocuklarında ebeveynlerinin okuta bilecek kadar yeterli paraları olmadığından çocuklarının tahsilat hayatlarına son vermeleriydi. Babasını ve annesini hiç tanımadan amcası ve yengesinin yanında on iki yaşına kadar kah kederli, kah mutlu bir çocukluk geçirmişti Çetin Ayaz. Yengesi ve amcası ne yapsalar ne etseler de bir türlü çocuk sahibi olamamış ve tüm uğraşları sonucu amcası son noktayı koymuştu.

'Takdiri ilahiydi'.

Çetin Ayazın babasının Traktör kazasında feci bir şekilde ölümü ve annesinin doğum esnasında çok fazla kan kaybetmesi sonrası ölmesi… Kaderleri öyle çizilmiş… Alın yazılarına öyle yazılmış derdi Amcası… Amcasına göre üzülecek bir durum değil, tevekkül edilecek bir durumdu ve Allahın kullarına gönderdiği işaretlerinden biriydi… Allah çocuğu yengesine ve amcasına bağışlamıştı. Öyle buyurmuştu ilahi kudret… Yengesi bu fikri beğenmiş ve çocuğa kendi evladı gibi kendi rahminde dokuz ay taşıdıktan sonra sanki kendisi doğurmuş gibi sahiplenmişti. Yengesinin kendisini sahiplenmesi Çetin Ayazın hoşuna gidiyordu. Hatta gurur bile duyuyordu. Duyduğu gururla hiç görmediği sadece hayal dünyasında canlandırdığı annesini bazen unuttuğu oluyor, yengesine zaman, zaman anne diye sesleniyordu… Ama genelde amcasının etrafta olmadığı zamanlarda. Amcasının Çetin Ayaza karşı yengesi kadar şefkatli davranmaması ve ketum

tutumu çocuk yüreğinde herhangi bir alınganlık ve hüzne sebebiyet vermiyordu… Amcasına karşı içinde ki öfkenin büyümesi ve hoşlanmamasının sebebi amcasının evlerinin önündeki elma ağacını kesmesinden sonra oluşmuştu. Dert ortağı arkadaşı tek sırdaşı olan elma ağacının kesilmemesi için amcasına yalvar yakar olmuştu da elma ağacının kesilmesini engelleyememişti. Tek suçu kırmızı elma vermek olan ağacın kesilmesini bir türlü anlamıyordu… Amcası ağacı keserken de ben evimin önünde günah meyvesi veren ağaç istemem demiş bin bir söylenme ve nefretle kesmişti ağacı… Madem elma ağacı günah meyvesi veriyordu neden köyün elma bahçeleri vardı! Ağaç yere düştüğünde dallarında ki beyaz tomurcukları gelin başı gibi duruyor, uzun siyah gövdesi boylu boyunca kıpırdamadan yerde yatıyordu. Yerde yatan elma ağacına bir sığırcık kuşunun konması ile tekrar kanatlarını hızlı bir şekilde açıp uçması bir olmuştu. 'Sanki sığırcık kuşu yerde yatan elma ağacına değil de boylu boyunca uzanmış allı duvaklı eli kınalı bir geline konmuştu. İçinde ki elma ağacına ve sığırcık kuşuna duyduğu acıyı amcasına duyduğu kin ve nefretle bastırıyordu. Yinede içini sızlatan acıya zamanla alışmış ama amcasına karşı olan öfkesinden bir şey kaybetmemişti. Çocuk dünyasında zaman, zaman içinin acımasına yüzünün asılmasına sebep olan şeyler elbette bunlar değildi… Bu tür üzüntülerini yenmesini öğrenmişti Çetin Ayaz! Köy çocuklarının çeşitli oyunlar oynarken ebemelec, yakan top,dikme taş… özellikle 'top' oynadıkları zaman 'topal bacağını bahane edip' kendisini aralarına almayışları, çocuk dünyasından dışlamaları küçük kalbinde hüznün yuva kurmasının gerçek nedeniydi… Dışlanmış bir 'köy çocuğu' olarak yinede çocuklar ile iyi geçinir hiç birine küsmez darılmazdı… Ara sırada olsa Çetin Ayazı oyunlarına dahil ederlerdi köy çocukları . Ama bu aralarından birinin sakatlanması yaralanması yada büyükleri tarafından çağrılıp oyunu terk etmeleri gerektiği zamanlara olurdu… Köy çocuklarının oyununu sonuna kadar seyrederdi… Oyunlarının bitimi sonrası sanki kendisi de köy çocukları ile oyun oynamış gibi çocuklarla birlikte köyün meydanında ki kapısı pembe boyalı kerpiç duvarlı yeşil pencereli küçük bakkala gider, yengesinin kendisine

verdiği harçlıkla gazoz alır, şen şakrak çocuk seslerine kendi sesini de katardı… Yengesi kısa boylu yuvarlak yüzlü zayıf ve sessiz bir kadındı… Köyün diğer kadınları ile pek yarenlik etmez kimsenin etlisine sütlüsüne karışmazdı. Yengesinin en mutlu olduğu anlar Çetin Ayazın annesinden yadigar kalan demir işlemeli iki bölmeli, bölmenin birinde küçük gizli bir çekmecenin olduğu yeşil çeyiz sandığında sakladığı Kuranı çıkarıp okuması. Birde ev hizmetleri içerisinde asli vazifesi olan yemek yapmasıydı. Evin diğer tüm işlerini yaparken yengesinin söylendiği oluyordu ama kadın ne zaman mutfağa girse bir başka neşeli oluyor hayata başka yarenlik ediyordu… Hatta bir iki kere yengesinin yemek pişirirken sevda şarkısı söylediğini de duymuştu Çetin Ayaz. Fakat yengesi sıkı, sıkı tembih etmiş şarkı söylediğini kimselere söylememesini istemişti… Oysa ki yengesinin şarkı söylerken sesi çok hoşuna gitmişti…Keşke konuşmasa da hep şarkı söyleseydi yengesi… Yengesi tembih etmese de kimseye bir şey söyleyecek değildi Çetin Ayaz. Anlamadığı şarkı söylemenin neresi yanlıştı ki? Kendisinden birkaç yaş büyük olan köy çocuklarından da duymuştu… Şarkı söyleyen birkaç köy kızının kötü kız olduğunu… Yollu olduklarını yosma olduklarını… Yollu olmak nasıl oluyordu yada yosma olmak… Yengesi demi şarkı söylediği için yolluydu! Yosmaydı! Elbette yengesi kötü bir insan değildi o herkese iyi davranırdı. Ama amcası öylemi o şarkı söylemese de yosma olabilirdi… Yinede mutlaka bir bildiği olmalıydı yengesinin. Yoksa bu kadar sıkı fıkı tembih etmezdi kendisini… Hem yengesi çok güzel Kuran okuduğu için Allah korurdu onu. Yengesi Kuran okumayı babasından öğrendiğini söyler her vakit Kuran okumazdı. Her vakit şarkı söylemediği gibi. Günlük işlerden vakit bulabilirse Kuranı sabah namazı ile yassı namazı sonrası okurdu… En çok sevap kazanma vakitlerinin sabah ve yassı vakitleri olduğunu söyleyerek ballandıra, ballandıra 'hikayeler' ile anlatırdı Kurandan okuduğu ayetleri. Köyün imamlığını yapan amcası ise kuranı okumaya gerek duymaz yıllar önce okuduğunu ve kuranda yazan her şeyi bildiğini iddia eder, her şeyi bildiğinin kanıtı olarak ta köyün imamlığını yaptığının yanı sıra çevre köylerden hatta

kasabadan cenaze mevlitleri için çağrılıyor oluşunu gösterirdi... Kuranın tekrar, tekrar okunmasına lüzum olmadığını söylerdi. Ancak yengesi Kuran okumanın tüm ibadetler üzerinde olduğunu ve kutsal kitabı okurken Tanrıdan bir dilek istenildiğinde Tanrının o dileği yerine getireceğini iddia eder ve bazı dileklerinin ise gerçekleştiğini örnekler ile anlatırdı…En yakın ve gözle görülebilir örneği ise köylerinde hiç erkek çocuğu olmadığı için dokuzuncu kız çocuğundan sonra onuncusu erkek çocuk olsun diye gece,gündüz Kuran okuyan Ayşe'nin azmiydi… Amcası ise kadına ısrarla Tanrı değil Allah diyeceksin der. Allah ile Tanrı isminin arasında büyük ayrılıklar olduğunu söyler ama açıklayıcı bir tek cümle etmezdi. Çetin Ayaz yengesinin dilek tutma ile ilgili anlattıklarını dikkatle dinlerdi ama en çokta yassı vaktinden sonra Kuran okurken uyuya kalınıp ve tutulan dileğin yerine getiriliyor oluşunu en ince ayrıntısına kadar ve çeşitli sorular sorarak dinlerdi. Kuran okumayı öğrenmiş olsa hemen dileğini tutup Tanrıdan topal bacağının düzelmesini isteyecekti. Hatta bacağı düzelsin de yengesine belli etmeden ve yengesine duyurmadan amcasının dediği gibi Allah'ta diyebilirdi… Okula gitmek için sabırsızlığının ve yengesinden ayrılıyor oluşuna da üzülmemesinin tek sebebi Kuran okumayı bir an önce öğrenmek ve dileğinin gerçekleşmesi isteğiydi… Bir ara amcasının yengesine bu oğlanı yatılı okula göndermeyelim orada ki çocuklar topal bacağı ile alay ederler hem okusa bile bu topal bacağı ile ne iş yapa bilir dediğini duymuş ve amcasına etmedik küfür bırakmamıştı. Köyün imamı ve yaşını başını almış adam işittiği küfürler ve çocuktan gördüğü aşırı tepki ile daha önce hiç karşılaşmadığından dolayı çok şaşırmış ve çocuğa karşı son derece öfkelenmişti. Üstüne üstelik çocuğu pataklamaya kalkmıştı da, yengesi araya girip çocuğu mazur gör kurban olayım o daha çocuk ne dediğini bilmiyor zaten ayağı sakat, yetim, topal, Tanrının emaneti ve benzeri daha bir çok yalvar yakardan sonra kocasını zor zapt edebilmişti…

Çetin Ayaz amcasına söylediklerinden pişman değildi ve ne olursa olsun okuma yazmayı öğrenecekti. Öğrenecekti ki Kuran